

Гостя

Долину Вулканосів наповнював пташиний щебет. У теплому повітрі безтурботно дзижчали комахи. Сонце на небі світило і, здається, навіть сміялося. А от Фламбія стояла на балконі й не сміялася. Вона зі серйозним обличчям поливала квітку. Уже вп'яте за цей день. А ще — десь п'ятдесятій раз зиркнула на вулкан Крато. Звідти час від часу долинали голоси. Іноді — сміх і хихикання. І вряди-годи із жерла вилітав вогняний пук. Але її друг Крато не показувався цілісінький день.

— Ой леле! — зітхнула Фламбія і в глибокій задумі ковтнула води просто з лійки. —

Щойно до Крато приїхала гостя, як він про мене геть забув.

У Крато гостювала його кузина Жарина. Батьки привезли її вчора в долину Вулканосів, і за кілька днів вона має поїхати назад. Але Фламбія не може так довго чекати. Тому що розмовляти з квіткою — це смертельно ну-у-удно.

Цієї миті з вулкана навпроти прогримів вогняний пук. Потім із жерла долинув регіт. Крато з кузиною, мабуть, наїлися смачнющих галушок із жалкою

кропивою і тепер влаштовують веселе змагання з пукання. Фламбія тужливо подивилася на вулкан друга. Ну що ж, якщо Крато не йде до неї, вона сама до нього завітає.

Фламбія просунула голову у вулкан Крато, прослизнула через жерло всередину й гукнула:
— Моє вітання пук-майстрам!

Вона досі трохи сердилася, що Крато забув про неї. Та понад усе тішилася, що нарешті знову його побачить. Але дивно — чому ніхто

не озивається? Фламбія обтрусилася хутро від попелу й роззирнулася.

Крато стояв навколішки перед гамаком і легенько його колисав. У гамаку лежала вулканося. У головах сиділа мама Крато, Лавана, й годувала юну гостю колючими смаколиками.

У ногах примостився дід Вулко. Він бренькав на ксилофоні й співав:

— У гамачку, в гамачку Жариночка лежала.

І вона, і вона щось погано спала.

Пукни, Жариночко, пук-пук-пук!

Пукни, Жариночко, пук-пук-пук!

Фламбія голосно підспівала:

— Пукнула Фламбія,
пук-пук-пук!

Випнула задок і пшикнула ніжною рожевою хмаринкою.

— Т-с-с-с! — обернувся до подруги Крато. — Тихше, моїй кузині треба відпочити.

Фламбія підійшла ближче. Вулканося в гамаку мала дивовижні м'якенькі рожеві кучерики.

Фламбії аж закортіло доторкнутися до цього пухнастого дива.

— Привіт, я Фламбія, — усміхнулася вона й помахала гості в гамаку.

Та покліпала своїми великими витрішкуватими оченятами з довжелезними віями. Наморщила маленький ніс і голосно поцмокала смочком із жаробульби.

— Це моя кузина Жарина, — гордо заявив Крато й пошепки пояснив:

— Жариночка ще не вміє говорити.

Фламбія нахмурилася. Га? Жарина, може, й мініатюрна, але їй, мабуть, стільки ж років, скільки й Крато. А смоктати жаробульбу — так роблять лише немовлята-вулканоси чи беззубі дідуся.

— Вона хворенька? — прошепотіла Фламбія.

Крато похитав головою, потім замріяно подивився на Жарину й зітхнув:

— Вона така солоденька!

Фламбія схрестила руки на грудях.

— Солодке шкідливе для здоров'я!

